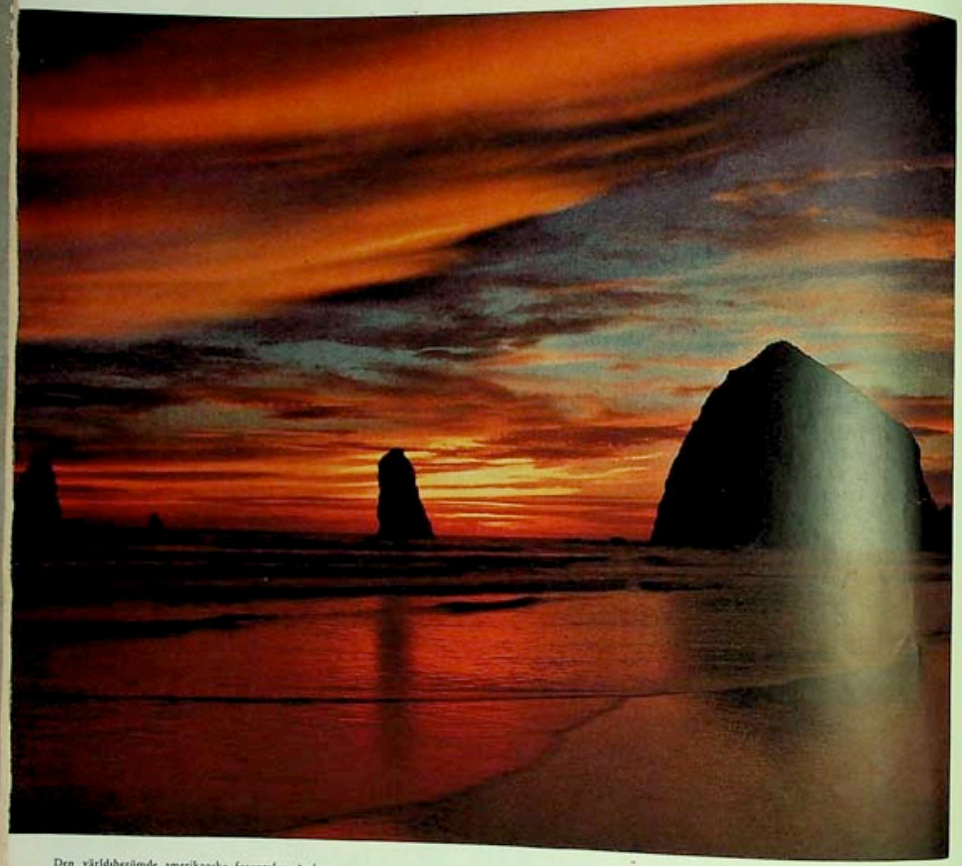
foto

NR 6 · 1956

Den världsberömde amerikanske fotografen Andreas Feininger fortsättter i detta nummer av FOTO sin artikelserie »Lätt väg till rätt färg» med bl.a. några tänkvärda påpekanden om färgåtergivning. Denna bild, tagen på Kodachrome av den amerikanske fotografen T. Smith, illustrerar på ett tydligt sätt begreppet effektfull färgåtergivning, där motivets ursprungliga och korrekta färger medvetet förändrats eller undertryckts till förmån för den färdiga bildens och dess verkan på betraktaren. 1/2 s., bl. 16, filter 85 B.

TIDSKRIFT FÖR FOTO OCH FILM

foto

ROLF BLOMBERG

MOTIV PÅ EN FLODSTRAND

När jag för fyra år sedan återvände från min första expedition till Llanganatis vilda och outforskade högland i Ecuador, sa jag: — Aldrig mera! Det sa jag efter andra och tredje expeditionerna också, och ändå var jag nu på väg in till samma ganska avskräckande trakter för fjärde gången! Vädret var som vanligt busigt och strapatserna hårda. I regn och dimma klafsade vi genom sankmarker och gyttja, vadade i floder med iskallt vatten, tog oss fram längs stup och ravin-er där sugfötter hade varit önskvärda, och högg oss väg genom nästan ogenomtränglig subtropisk urskog. Under tredje expeditionen visade sig dessa strapatser för svåra för våra indianska bärare. Redan efter fyra dagar deserterade ett par av dem, och en vecka senare förklarade resten att de skulle göra samma sak, om vi inte frivilligt lät dem återvända. Kanske var det inte bara de hårda marscherna och det dåliga vädret som knäckte dem, det var väl fruktan också, för det okända och hemlighetsfulla. Llanganati har dåligt rykte, har namn om sig att vara ett förhäxat land, och det är alltid svårt, och dyrt, att få folk som är villiga att följa med in till dessa obebodda och skrämmande ödemarker.

Men nu var jag alltså på väg in mot Llanganati igen, som vanligt i sällskap med min gode färdkamrat Luis Andrade. Vi hade fått tag på bra folk den här gången, tuffa gossar, och vår utrustning var prima. Vårt mål var »någonstans i Llanganati», där Andrade tror sig ha lokaliserat den s.k. Valverdeskatten — inkaguld till rent otroliga värden. Med vår fina mineral detector — en finurlig apparat som ger utslag för bl.a. ädla metaller — skulle vi till sist få ett definitivt svar på frågan om skattens vara eller icke vara.

(För att inte den läsare som nu bespetsar sig på ett klimax om uppgrävda guldtackor skall känna sig lurad på konfekten, är det bäst att jag genast avslöjar att vi inte fann skatten. Men vår fjärde expedition kommer mycket snart att följas av en femte, så det är gott hopp!)

Efter åtskilliga dagars besvärlig vandring kom vi till den punkt där den vitskummande Río Zapalá förenar sig med Mulatosfloden, och här, på en bred strand, inrättade vi ett mera permanent läger. Härifrån gällde det att finna en framkomlig väg till skattegömman — en genväg, som vi trodde. Andrade startade med tre man för att hugga sig fram mot målet, medan jag och resten av peonerna stannade i lägret, där vi mest ägnade oss åt fångst och insamling av allt vi kunde få tag på av zoologiskt material. En hel del egendomliga kryp hamnade i mina spritburkar.

Andrade var borta länge och hade ingen större framgång — genvägen visade sig vara en senväg, nästan helt oframkomlig — och vår väntan i lägret blev lång och inte särskilt angenäm; för det mesta regnade det. Men ett par dagar tittade solen fram några minuter då och då, och dessa minuter tog jag väl vara på och snodde runt med min Hasselbladare för att fästa de motiv på filmremsan som jag redan funnit här och där kring lägret. Ibland satt jag i timmar och väntade på att någon avlägsen liten blå öppning i molntäcket skulle finna vägen till den gömda solen, och ibland, men alltför sällan, var turen med mig.

När jag vankade omkring på stranden, upptäckte jag många förunderliga och fascinerande detaljer, och det var dessa mer än de storslagna landskapsvyerna som fängslade mig och som jag riktade kameran mot.

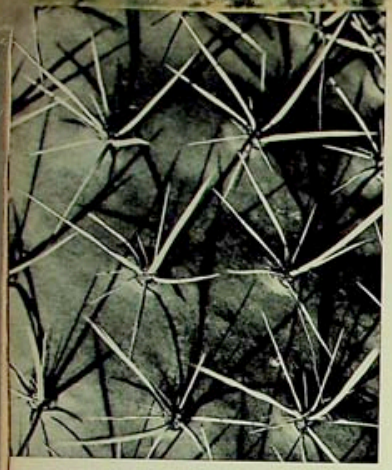
De mest egenartade motiven hade det förhatliga regnet givit upphov till: fantastiska arkitektoniska och skulpturala skapelser i miniatyr. När de häftiga skyfallen öser ner över stränderna, sköljer de med sig sanden och forslar den till floden. Men här och där ligger det stenar och kvistar och blad, och dessa kommer att bilda skyddande tak mot regnets angrepp. Då sanden runt omkring duschats bort, reser sig därför de mest skilda skapnader, och deras varierande utseende beror naturligtvis på »takets» form.

Det fanns mycket annat på denna flodstrand — stenar och klippblock av egendomlig struktur och färg, sällsamma träd, örter, blomster och kryp, som riktigt tiggde om att bli förevigade. Och en del blev det också, men de snåla solglimtarna räckte inte till för allt. Vad man lider, när man funnit lockande stoff för kameran men ljuset sviker en! Det är kval som väl varje fotograf har upplevt.

För Andrade gick det som sagt inte så bra, och så kom den dagen, då proviantförrådet krympt så mycket att återtågets timma slog och den mödosamma vandringen tillbaka begynte. Det blev alltså ett misslyckande. Men för egen del var jag inte helt missnöjd med resultatet, ty något hade jag trots allt fått ut av min långa väntan i lägret vid Río Zapalá: en efter omständigheterna hygglig skörd foton (och så förstås mina spritlagda kryp, men dem har bara vetenskaparna någon glädje av).

Därmed är den här historien slut — några rader att beledsaga bilderna och berätta hur de kom till.

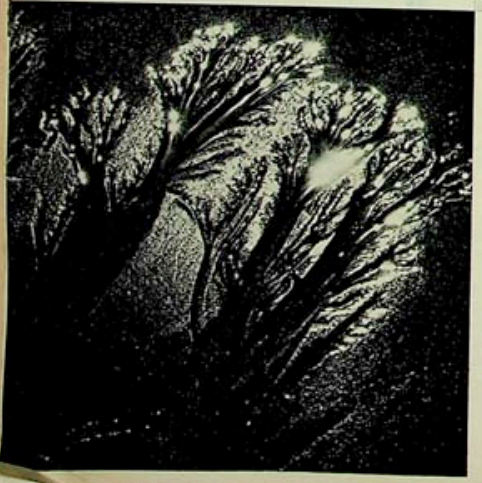
Forts. på nästa sida.

Saludos!

ROLF BLOMBERG

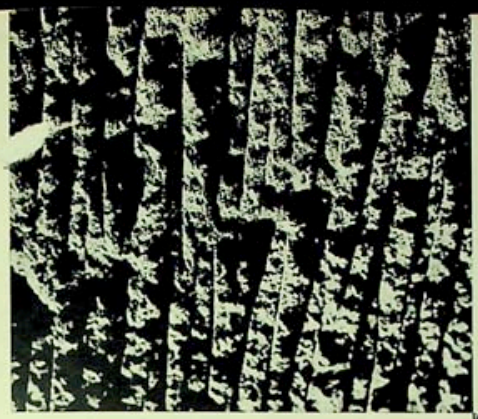

Man sitter kanske i sammanträde, man talar kanske i telefon eller man sysslar med något annat samtidigt som man låter pennan rita krumelurer på pappersarket framför sig.

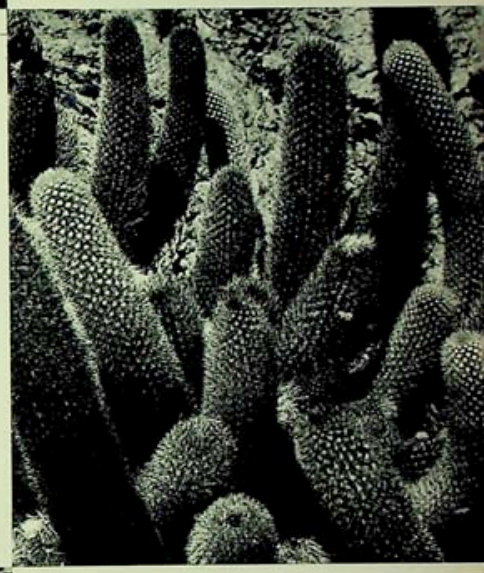
När sammanträdet är slut eller när man lagt på luren kastar man bort papperslappen och har genast förlorat intresset för sina »kompositioner».

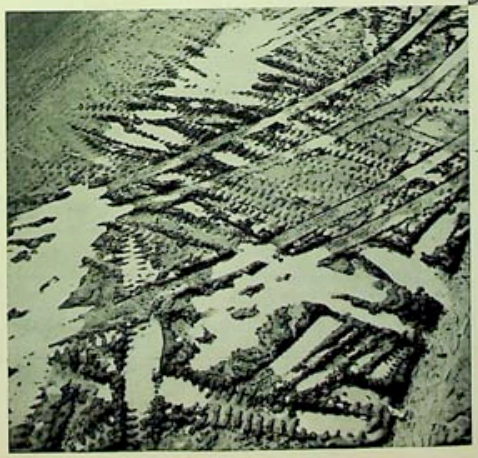
En del fotografer »ritar krumelurer» med kameran. Kanske tar de sina bilder under samma förhållanden som upptäcksresanden Rolf Blomberg — i väntan på bättre väder och vackrare motiv.

Det kan ha sin stora betydelse för fotografen att »rita krumelurer». I bästa fall kan det bli bilder av bestående värde och under alla förhållanden övar det upp komposi-

MOTIV PÅ EN FLODSTRAND

tionssinnet och tränar upp förmågan att se motiv även i de mest bagatellartade företeelser.

Den världsbekante amerikanske fotografen Edward Weston har gjort många av sina mest berömda bilder av små strukturavsnitt och har drivit sin förmåga, att upptäcka bagatellerna och kunna berätta om dem, till mästerskap.

Rolf Blomberg sökte guld i Sydamerika — utan resultat. Men han hade en kamera och likt Edward Weston och många, många andra kameramän fann han mönster i lera och sand och upptäckte att en kaktusgrupp eller en palmkvist kan vara nog om man bara ser på motivet på rätt sätt.